

Но сестритѣ по-голѣми —
И тъкачка, и готвачка —
Съ стара свята Бабавачка
Вечъ успѣватъ да го спратъ
И писмото промѣнятъ.
Писмо друго тѣ му даватъ,
Съ него царю съобщаватъ:
„Царю, имате дѣте —

Ала послѣ се смекчава
И писмо таквозъ му дава:
„Заповѣдвамъ до тогасъ,
Доклѣ се не върна азъ,
Никой нищо да не прави
Съсъ дѣтето и жена ми.“

Ей въ палата стига вечъ

Ни момиче, ни момче;
Нито мишче, нито жабче —
Невидено чудно звѣрче“.

Царя туй като узнава,
— Ядъ го хваща до забрава
Пратеника искалъ самъ
Да погуби още тамъ.

Пратеника отдалечъ.
А тъкачка и готвачка
И зла свята Бабавачка
Заповѣдватъ да го спратъ,
Съ вино да го напоятъ.
Царското писмо улавятъ
Друго въ торбата поставятъ.
На боляритѣ тогасъ